

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμνικό Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Αυτό θά ευχαριστούσε άσφαλώς τόν πατέρα μου και δέν θά έβρισκε μαζί μου
Στό σπίτι βρήκα ένα σημείωμα τής Φλώρας. Το είχε στείλει μέ τήν υπρέτρια τήν ώρα πούλειπα. Το άνοιξα άνήσυχος. Μόυ- γραψε :

«Υποφέρω όσο δέν λέγεται... Μαύρη άτέλειοια οικειάζει και λείπει τήν ψυχή μου. Ποθ είσαι ;... Γιατί μ' έγκατέλειψε μόνη, μέ τόν νόνο μου ; "Ελα, έλα τό γρηγορότερο, σέ ίκετινο, να μέ δής. Σε περιμένω μέ λαχτάρα, μέ χιτσιπάφι... Φλώρα»

Φίλησα τό σημείωμα, τό έκαμα και τόκαμα στάχτη.
—"Οχι, ειπα, Δέν θά πάω... Δέν πρέπει να πάω... Θα τής γράψω...»

Κάθησα λοιπόν σ' ένα ντιβάνι κι' άρχισα να σκέπτομαι. Πώς θα τελείωνε αυτή ή ιστορία ;

"Επρεπε να λείψη κάποιος από τή μέση. 'Αλλά ποιός ;

Ναί, ή ζωή μου είχε πειά βάρος, μου είχε βασιανιστήριο. Δέν θέλω να ζώ. Τιποτε δέν μ' ευχαριστεί πλέον. Ποθώ να πεθάνω, να φύγω, να φύγω μακριά, να μην άκούω, να μην βλέπω, να μην αισθανώμαι...
"Η φάρια που προορίζει ό πατέρας μου για τό έαυτό του, θα κόψη τό νήμα τής δικής μου ζωής!..

(Απ' τό 'Ημερολόγιο του Λεάνδρου 'Αρτέμη)

Συνέχεια— Επήρα τήν άπόφασί μου.
Θά φύγω από τόν κόσμο αυτόν, μέ τόν όποίο τίποτε δέν μέ συνδέει.

Ποθούσα να δω προηγούμενως τή Φλώρα. Νά τήν δω για τελευταία φορά, αλλά δέν έχω τή δύναμη. "Αν τήν έπισκεφθώ, άν μιλήσω μαζί της, θα λιποψυχωσά και χρειάζεται κουράγιο...
Θά πεθάνω!..

Είμαι νέος ώστόσο και είχα κά- μει όρατία όνειρα για τή ζωή.

Νόμιζα πως ή ζωή του ανθρώπου είναι στραμμένη μέ ρόδα. Φανταζό- μουν πως ή ευτυχία είναι κάτι εύκο- λόπισατο. Και γελάστηκα, Θεέ μου, γελάστηκα οικτρά.

Δέν είχα καμιά χαρά στή ζωή μου, ως τή στιγμή που γνώρισα τή Φλώρα. "Ηταν μητέρα μου κι' όμως τήν συμπάθησα τήν αγάπησα...
Και μ' αγάπησε κι' έκεκτη. 'Αλλά ό έρωτάς μου αυτός, ό πρώτος και τελευταίος στή ζωή μου, ήταν καταραμένος, ήταν καταδικασμένος να σβήση και να διαλυθθί σαν σύννεφο στο βάθος του ούρανού, που τό συνεπαίρνει ό ορμητικός άνεμος.

"Αντίο ζωή!..
Δέν σέ γάρηκα καθόλου...
Θά σ' άφήσω μέ τήν πίκρα στά χείλη... Μέ τό φαρμάκι τής κακίας και τών άπογοητεύσεων που δοκί- μασα...
Θά κάμω ένα γράμμα, τό τελευ- ταίο, στή Φλώρα θά τής δικαιολο- γηθώ. Θά τής ζητήσω να μέ συγχω- ρήσει. Και είμαι βέβαιος πως θα μέ καταλάβη.

Δέν θέλω από αυτή, παρά μόνον να μέ θυμάται...
Ναί, Φλώρα... Νά μέ θυμάσαι κάποτε και να μου φέρνης λίγα νωπά λουλούδια στών τάφο μου!

Μή μ' άδικήσης, αγάπη μου, γι' αυτό που άναγκάζομαι να κάμω. 'Εγώ που θέλησα να σέ λυτρώσω από τά χέρια του πα- τέρα μου, έγώ ό ίδιος σ' άφήνω τώρα σ' αυτόν.

Δέν μέ τρομάζει αυτό που λέω...
Δέν μετανιώ πειά...

Είμαι βέβαιος τώρα πλέον για ένα πράγμα: 'Ο πατέρας μου σ' αγαπάει. Σ' αγαπάει μ' όλη τή δύναμη τής ψυχής του. Και θα σέ κάμη μέ τόν καιρό να τό καταλάβης αυτό. Θα τόν αγα- πήσης και σύ. 'Αρκεί να λείψω έγώ άπ' τή μέση, αγαπημένη μου...
Και θά λείψω...
Είμαι νέος, μέ έχω τή δύναμη αυτή. Τό αισθάνομαι τόσο καλά αυτό. 'Εχω πάρει πειά τήν άπόφασί μου...
(Απ' τό 'Ημερολόγιο τής Φλώρας Μπριλλάντη)

'Ο Λεάνδρος δέν άνίκηκε. Τού μήνυσα κι' όμως δέν ήρθε. Τού έγγραφα κι' ούτε καν μου άπάντησε.

Είπε αδύνατον να φαντασθί κανείς πόσο ύποφέρω!...
Θεέ μου, γιατί μέ βασανίζεις έτσι ;
Γιατί μέ τιμωρείς τόσο σκληρά, τί κακό σοδ έκαμα ; Τί κακό έχω κάνει στή ζωή μου ; Μ' έθλασαν, αλλά δέν έθλαφα κανένα. Μ' σδίκησαν, αλλά κανένα δέν άδίκησα. Ποιές άμαρτίες πληρώ- να άραγε σήμερα; Και τί μέ περιμένει ακόμα ;
'Αλλ' άν μ' έγκατέλειψε κι' ό Θεός άνόμα, γιατί να μ' έγκα- ταλείψη ό Λεάνδρος ;

Γιατί δέν έρχεται ;
Τί κακό τού έχω κάνει ;
Τόν αγαπούσα και τόν αγαπώ ά- κόμη, τόν αγαπώ τρελλά. 'Αρνίθη- κα και θυσίασα τά πάντα γι' αυτόν. Κι' όμως, να που τόν καλώ και δέν έρχεται, τόν ποθώ και δέν τόν έχω κοντά μου.

Αυτός ήταν ή μόνη μου παρηγο- ρία, έπειτα από τόσες συμφορές και δυστυχίες. Σ' αυτόν μονάχα βασιζό- μουν. Και μ' άπαρνιέται κι' αυτός. Γιατί ;... Γιατί ;...
Μή μπορώντας να συγκρατήσω πειά τήν άνησυχία μου, άποφάσισα να βγώ χτές έξω και να τόν άναζη- τήσω παντού. "Ηταν άργά, περα- σμένη ή ώρα...
"Η μητέρα μου θέλησε να μέ έμπο- δισή.

Μά δέν τήν άκουσα.
—Πού θα πάς τέτοια ώρα, παιδί μου ; μου είπε άνησυχή.

—Θά γυρίσω άμέσως, μαμά, τής είπα. Πάω να δω κάποια φίλη μου και θάορθω άμέσως, μην άνησυχής.

"Η μητέρα μου δέν μέ πίστεψε. 'Ωστόσο δέν μίλησε.

Βγήκα έξω και πήγα άμέσως σ' ένα γνωστό μου γραφείο, άπ' όπου τη- λεφώνησα στο Λεάνδρου, στο γραφείο του πατέρα του. Μά δέν ήταν εκεί.

Βγήκα άνησυχή και τόν άνεζήτη- σα παντού. Είχα κουραστή κι' όμως δέν άποφάσισα να γυρίσω στό σπίτι. Πέρασα άπ' όλα τά μέρη, όπου ύ- πήρχε έλλις να συναντηθώ μαζί του. Μά στάθηκα άτυχή...
Σκέφθηκα τότε να πάω στο σπίτι του 'Αρτέμη και να ρωτήσω τήν κυρά Μάρθα. 'Υπήρχε κίνδυνος να πέσω άπάνω στον 'Αρτέμη, να μέ

—Πού θα πάς τέτοια ώρα, παιδί μου ; μου είπε άνησυχή ή μητέρα μου.

